

Maria Beneyto

Elegies de pedra trençadissa

Animàlies de roca
quasi esfinxs,
semblen recordar-se'n, contenir-nos,
enllà a l'argila
on el goig pernocta.

CERCANT CULPABLE

Perquè ets al buit i a la claror quieta
pinte el teu nom a les parets, als sostres,
i, a la finestra, el corb retalla mostres
del paisatge, volant amb l'ala dreta.

Dubte ser viva si tu ets mort. Desfeta
pense el misteri de les coses vostres
—dels que ja et són companys— i aquestes nostres
les posaré a remull en aigua neta.

Te'n vas de l'aire, el sol, la mar, i d'eixa
tristor on s'amagava sibil·lina
l'au de la por. Te'n vas de mi mateixa.

Culpable qui, de l'ombra on soc veïna,
d'aquest mig cor que resta en mi i es queixa...?
La pluja ho sap: la mort és l'assassina.

ENTRE PARETS PERDUDA

Llunyana,
exclosa de l'estiu,
del vent,
de la flairor del camp a bona terra,
i de la mar que ens fa respirar peixos,
vinc de les rodalies
de la cendra, i els ulls
pateixen tanta llum enfurismada.
Venen
aus endolades
—corb o oroneta—
a refusar presències
dels ocells que transporten
l'aire en somrís
i fins les fulles del gerani saben
que a la casa
han vingut les aus negres a fer niu.
Dona esquinçada
d'aquest absurd miracle de la vida,
entre parets perduda,
rep visites
d'avantpassats inèdits,
espectres de cristall que es fan a trossos

si els crides pel seu nom,
gent indecisa entre el no-viure
o el passar avant
a la tenebra on visc
usuària de corfes i residus,
claus sense pany
i la distància,
el fosc envelliment del pa
florint-se,
atacat per l'oblit
enllà la cuina...
I el silenci pertot arreu, fred,
batejant-me
viuda del goig,
dient-ho
als mobles, al balcó,
a les ungles brutes
del buit,
fins a l'insomni,
vell padrí de les meues esposalles
amb el fill
—amb tots els fills—
de l'ombra.

TRANSEÜNT OMBRA AVALL

He demanat als meus
que a tu s'apropen,
t'ajuden, i no et deixen
tot sol sota el trasbals
que et cerca.
Estic dient-los
on et fa mal la tristor fosca
que vares suportar arran del vidre;
els parle
de la llàgrima que ets
als ulls de la tardor;
en quin cantó de l'ànima
amagues els records dels somnis;
com acostar-li tornaveu de mare
a l'orfandat o pèrdua de llum
que és a l'aguait dels núvols
en els matins més freds.
Els recomane
sostindre't les petjades
que voldrien tornar-se'n
i et porten al camí perdut.
(Els poden estroncar
cap al seu àmbit

el que et resta de terra.)
Vull també assabentar-los
del que jo sé de tu, de l'infant pàl·lid
que plorava al teu somni cada nit
i plora encara, sense tu, quan plou...

Ja no mai més tingues paor a l'aigua.
Del cor de la temença,
que en reste en tu només l'oblit.
Dorm. Deixa't conduir pel gran silenci.
Els meus, enllà, són recepció inefable,
i, en la mà d'ells,
dissolta va la meua:
pont de tendresa, al cansament
del trànsit.